

Sygn. akt VI W 276/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 września 2013 roku.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia - Śródmieścia VI Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSR Wojciech SAWICKI

Protokolant Katarzyna KRASKA

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 13 września 2013 roku,

w obecności osk. publicznego – E. Z. ze Straży Miejskiej W.,

sprawy przeciwko **E. K. - B.**

synowi J. i J.,

urodzonemu (...) we W.,

obwinionego o to, że:

w dniu 27 marca 2012 roku o godzinie 09:16:17 we W. na ul. (...) kierując pojazdem marki F. o nr rej. (...) przekroczył dopuszczalną prędkość o 25 km/h,

tj. o wykroczenie z art. 92a kw:

I. uznaje obwinionego E. K. - B. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku, tj. za winnego wykroczenia z art. 92a kw i za to na podstawie art. 92a kw wymierza mu karę grzywny w wysokości 200 (dwustu) złotych;

II. obciąża obwinionego kosztami postępowania w wysokości 100 (stu) złotych oraz wymierza mu opłatę w kwocie 30 (trzydziestu) złotych.

UZASADNIENIE

W toku przewodu sądowego ustalono następujący stan faktyczny:

W dniu 27 marca 2012 roku o godzinie 09:16 we W. na ulicy (...) (na wysokości Pracowniczych (...), w pobliżu Podstacji Energetycznej) Fotoradar Straży Miejskiej W. nr (...) zarejestrował fakt przekroczenia dozwolonej prędkości przez kierującego samochodem osobowym marki F. o nr rej. (...) – wskazany pojazd w momencie dokonywania pomiaru poruszał się z prędkością 75 km/h przy obowiązującym w tym miejscu ustawowym ograniczeniu prędkości w terenie zabudowanym do 50 km/h. Ustalono bez żadnych wątpliwości, iż kierującym samochodem osobowym marki F. o nr rej. (...) we wskazanym miejscu i czasie był obwiniony E. B., przy czym wskazany pojazd użytkowany jest przez Firmę (...) Spółka z o.o. z/s we W. przy ulicy (...) (obwiniony pełni funkcję Prezesa Zarządu tejże Spółki). Ponadto ustalono, iż Fotoradar Straży Miejskiej W. nr (...) ustawiony na ulicy (...) we W. w dniu 27 marca 2012 roku w godzinach przedpołudniowych obsługiwał funkcjonariusz Straży Miejskiej W. M. S., który posiadał odpowiednie przeszkolenie w zakresie obsługi radarowego miernika prędkości typu (...) – ustalono także, iż wskazane urządzenie rejestrujące w krytycznym czasie było technicznie sprawne i posiadało stosowną legalizację wystawioną przez Dyrektora Okręgowego (...) Miar w Ł.. Nie potwierdzono natomiast, jakoby w krytycznym czasie doszło do uszkodzenia bądź też nieprawidłowej pracy wskazanego urządzenia rejestrującego – tak samo nie potwierdzono,

jakoby fakt przechodzenia w pobliżu nad jezdnią ulicy (...) napowietrznych linii przesyłowych wysokich napięć oraz obecność w pobliżu (tj. w odległości kilkuset metrów) Podstacji Energetycznej w jakikolwiek sposób powodował w krytycznym czasie zakłócenie pracy Fotoradaru Straży Miejskiej W. nr (...). Ponadto ustalono, iż wskazane urządzenie rejestrujące w krytycznym czasie było ustawione przynajmniej kilkadziesiąt metrów od miejsca, gdzie nad jezdnią ulicy (...) przebiega napowietrzna linia przesyłowa wysokich napięć. Tym samym nie potwierdzono, jakoby rzekomo w krytycznym czasie wskazane urządzenie rejestrujące dokonywało zafałszowanych pomiarów prędkości pojazdów przejeżdżających w tym czasie ulicą (...) – w tym samochodzie osobowego marki F. o nr rej. (...) kierowanego przez obwinionego. Ponadto ustalono, iż Straż Miejska W. uzgodniła z Wydziałem Ruchu Drogowego K. we W. harmonogram, na podstawie którego m.in. wskazane urządzenie rejestrujące wykonywało pomiary prędkości pojazdów we wskazanym miejscu i czasie.

(dowód: zeznania świadka M. S., karty 59-60 akt; częściowo wyjaśnienia obwinionego, karty 7-8, 39-40 i 58 akt; także: wydruk z urządzenia rejestrującego, karta 4 akt; pismo (...) Spółka z o.o., karta 17 akt; wizerunek obwinionego z Wydziału Spraw Obywatelskich Urzędu Miejskiego W., karta 11 akt; świadectwo legalizacji pierwotnej Fotoradaru nr (...), karta 44 akt oraz dokumentacja stanowiąca załączniki do pisma Komendanta Straży Miejskiej W. z dnia 24 lipca 2013 roku, karta 63 akt - w kopercie załączonej do akt niniejszej sprawy)

E. B. z zawodu jest politologiem i z tytułu pełnionej przez siebie funkcji w Firmie (...) Spółka z o.o. osiąga miesięczny dochód w wysokości około 6.000 złotych netto. Stan rodzinny - wolny, na utrzymaniu jedno dziecko.

(dowód: dane osobo-poznawcze, karty 47-48 akt)

E. B. na każdym etapie postępowania konsekwentnie i stanowczo nie przyznawał się do zarzuconego mu wykroczenia.

W toku czynności wyjaśniających obwiniony przesłał do Straży Miejskiej W. pismo procesowe (opatrzone datą 09 maja 2012 roku), w którym przedstawił obszernie swoje liczne zastrzeżenia odnośnie prawidłowości pomiaru prędkości wykonanego przez wskazane urządzenie rejestrujące w krytycznym czasie oraz zażądał przedstawienia mu odpowiednich dokumentów dotyczących samego urządzenia rejestrującego ustawionego na ulicy (...) we W. w krytycznym czasie (vide: karty 7-8 akt).

W sprzeciwie od wydanego uprzednio w niniejszej sprawie wyroku nakazowego E. B. zarzucił oskarżycielowi publicznemu, iż Straż Miejska W. w odpowiedzi na jego pismo procesowe z dnia 09 maja 2012 roku udzieliła mu wyjaśnień na zadane pytania „w sposób zupełnie lakoniczny”. Obwiniony podkreślił także, iż „kwestia występowania zakłóceń mechanicznych, elektromagnetycznych i innych w miejscu usytuowania radarowego przyrządu pomiaru (...) ma zasadnicze znaczenie dla prawidłowości dokonywanych przez ten sprzęt pomiarów prędkości”. E. B. podniósł, iż w jego ocenie bardzo istotne znaczenie dla sprawy ma fakt ustawienia w krytycznym czasie radarowego miernika prędkości w bezpośredniej bliskości linii przesyłowych wysokich napięć (vide: karty 39-40 akt).

Na rozprawie w dniu 05 lipca 2013 roku obwiniony wprost przyznał, iż to on właśnie kierował samochodem osobowym marki F. o nr rej. (...) we wskazanym miejscu i czasie, ponieważ to on użytkuje wskazany pojazd jako Prezes Zarządu (...) Spółka z o.o. Z drugiej strony E. B. podkreślił, iż kwestionuje prawidłowość pomiaru prędkości wykonanego w krytycznym czasie przez radarowy miernik prędkości i zaznaczył, iż w jego ocenie pomiar ten jest niezgodny z przepisami rozporządzenia Ministra Gospodarki w sprawie wymagań, jakie powinny spełniać urządzenia do pomiaru prędkości pojazdów w ruchu drogowym. Jednocześnie obwiniony przyznał, iż w krytycznym czasie Fotoradar Straży Miejskiej W. był ustawiony „w pewnej odległości od przebiegającej nad jezdnią ul. (...) linii przesyłowej wysokiego napięcia” jednakże „w polu elektromagnetycznym generowanym przez tą linię”. E. B. zwrócił też uwagę na niedopuszczalność ustawiania radarowych mierników prędkości w obszarze występowania pola elektromagnetycznego. Ponadto obwiniony podkreślił, iż skoro pole elektromagnetyczne ma szkodliwy wpływ na ludzi i zwierzęta, to „zatem co logiczne ma także niekorzystny wpływ na urządzenia elektroniczne” (vide: karta 58 akt).

Na ostatnim terminie rozprawy obrońca obwinionego złożył do akt niniejszej sprawy wydruki czterech fotografii „na których widnieją słupy oraz linie wysokiego napięcia, jakie biegną w pobliżu miejsca, gdzie wykonano pomiar prędkości radarem dnia 27.03.2012r.” (vide: karty 65-69 akt).

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Dokonując wnikliwej oceny zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego uznać należy, iż sprawstwo oraz wina E. B. odnośnie zarzucanego mu wykroczenia są oczywiste i nie mogą budzić żadnych wątpliwości. W przekonaniu Sądu Rejonowego całokształt materiału procesowego pozwala na przyjęcie w sposób jednoznaczny, iż obwiniony swoim zachowaniem we wskazanym miejscu i czasie (tj. w dniu 27 marca 2012 roku o godzinie 09:16 we W. na ulicy (...)) wyczerpał ustawowe znamiona czynu stypizowanego przez ustawodawcę w art. 92a Kodeksu wykroczeń, albowiem kierowany właśnie przez niego pojazd mechaniczny [okoliczność bezsporna] w momencie dokonywania pomiaru przez Fotoradar Straży Miejskiej W. nr (...) poruszał się z prędkością 75 km/h przy obowiązującym w tym miejscu ustawowym ograniczeniu prędkości w terenie zabudowanym do 50 km/h. Obwiniony wprost potwierdza, że to on właśnie kierował wskazanym pojazdem we wskazanym miejscu i czasie – dodatkowo zdjęcie kierowcy na wydruku z urządzenia rejestrującego pozwala na jednoznaczną identyfikację obwinionego jako kierującego samochodem osobowym marki F. o nr rej. (...) w krytycznym czasie (bez ryzyka jakiegokolwiek pomyłki).

Ustalając stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd Rejonowy oparł się przede wszystkim na zeznaniach funkcjonariusza Straży Miejskiej W. M. S. oraz dowodach z dokumentów, a także - co do okoliczności niespornych - na wyjaśnieniach obwinionego.

W przekonaniu Tutejszego Sądu zeznania świadka M. S. uznać należy za w pełni wiarygodne, ponieważ są one logiczne i spójne, zostały złożone spontanicznie, a także (co bardzo istotne) całkowicie korespondują z dowodami z dokumentów. Należy w tym miejscu podkreślić, iż wskazany funkcjonariusz Straży Miejskiej W. jest dla obwinionego całkowicie osobą obcą, która w krytycznym czasie w dobrej wierze i z należytą sumiennością wykonywała swoje obowiązki służbowe. Nie ma przecież żadnych (nawet najmniejszych) podstaw do przyjęcia założenia, iż M. S. jest osobą negatywnie nastawioną do E. B. i celowo podaje w swoich zeznaniach okoliczności niegodne z prawdą (obwiniony nawet tego nie uprawdopodobnił). Podkreślić także należy, iż na rozprawie Sędzia Referent nie wyczuł żadnego negatywnego nastawienia wskazanego funkcjonariusza Straży Miejskiej W. do osoby obwinionego – Tutejszy Sąd zauważył, iż M. S. nie starał się podkreślić wagi i znaczenia własnych twierdzeń. Ponadto w przekonaniu Sądu Rejonowego świadek logicznie oraz przekonywująco wyjaśnił, dlaczego eksponowane przez obwinionego pole elektromagnetyczne wytwarzane przez napowietrzne sieci przesyłowe wysokich napięć nie miało żadnego wpływu na prawidłowość pomiarów prędkości wykonywanych przez Fotoradar Straży Miejskiej W. nr (...) ustawiony na ulicy (...) w krytycznym czasie – obwiniony nie kwestionował przecież rzetelności przeszkolenia M. S. odnośnie obsługi radarowych mierników prędkości. Także dowody z dokumentów załączonych do akt niniejszej sprawy nie budzą żadnych wątpliwości co do swojej wiarygodności – odnośnie zdjęć złożonych do akt sprawy przez obrońcę obwinionego na ostatnim terminie rozprawy zważyć należy, iż miejsce ustawienia Fotoradaru Straży Miejskiej W. nr (...) na ulicy (...) we W. w dniu 27 marca 2012 roku w godzinach rannych tak naprawdę jest okolicznością bezsporną.

Twierdzeniom obwinionego zawartym w złożonych przez niego obszernych wyjaśnieniach Sąd Rejonowy dał wiarę wyłącznie co do okoliczności niespornych. W pozostałym zakresie wyjaśnienia E. B. stanowią wyłącznie próbę realizacji przyjętej przez jego osobę mało logicznej i mało przekonywującej linii obrony. Podkreślić także należy, iż pismo procesowe obwinionego wystosowane do Straży Miejskiej W. w toku czynności wyjaśniających stanowi tak naprawdę wierną kopię „wzorcowego” pisma dostępnego na forach internetowych założonych przez osoby doradzające, jak uniknąć opłacenia mandatu wystawionego właśnie za przekroczenie dozwolonej prędkości. Na podkreślenie zasługuje także okoliczność, iż w toku przewodu sądowego nie przeprowadzono praktycznie żadnego dowodu mogącego świadczyć o niewinności obwinionego lub mogącego choćby budzić jakiegokolwiek wątpliwości co do faktu popełnienia przezeń przedmiotowego wykroczenia. Ponadto zważyć należy, iż E. B. nie był w stanie logicznie i przekonywująco wyjaśnić, dlaczego właśnie w tym jednym konkretnym przypadku Fotoradar Straży Miejskiej W. nr (...) ustawiony na ulicy (...) w krytycznym czasie miałby dokonać rzekomo nieprawidłowego

pomiaru prędkości prowadzonego przez niego pojazdu. Co ważne – świadek M. S. podkreślił, iż inni kierujący nie stawiali zarzutów, aby pole elektromagnetyczne wytwarzane przez napowietrzne sieci przesyłowe wysokich napięć powodowało rzekomo zakłócenie pracy wskazanego urządzenia rejestrującego. Jednakże najbardziej istotna jest okoliczność, iż E. B. sam sobie zaprzecza – na rozprawie obwiniony wprost przyznał, iż w dniu 27 marca 2012 roku Fotoradar Straży Miejskiej W. był jednak ustawiony „w pewnej odległości” od linii przesyłowej wysokich napięć – przy czym świadek M. S. precyzuje, iż była to odległość „od kilkudziesięciu do 100 metrów”. Można zatem z prawdopodobieństwem graniczącym z pewnością (bez konieczności zasięgnięcia opinii biegłego) przyjąć, iż natężenie pola elektromagnetycznego w miejscu ustawienia tegoż urządzenia rejestrującego w krytycznym czasie było znikome (pomijalnie małe) – ponadto nie można zapominać, iż ze względów bezpieczeństwa linie przesyłowe wysokich napięć zawieszane są zawsze minimum kilkanaście (czasami nawet kilkadziesiąt) metrów nad powierzchnią gruntu. Ponadto brak jest podstaw do przyjęcia, iż przedmiotowy Fotoradar Straży Miejskiej W. w krytycznym czasie użytkowany był niezgodnie z instrukcją jego obsługi bądź też miejsce jego ustawienia kolidowało z przepisami Rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 09 listopada 2007 roku w sprawie wymagań, którym powinny odpowiadać przyrządy do pomiaru prędkości pojazdów w ruchu drogowym.

Zgodnie z jednoznaczną dyspozycją art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym prędkość dopuszczalna pojazdu lub zespołu pojazdów na obszarze zabudowanym (poza strefą zamieszkania) w godzinach 05:00 - 23:00 wynosi 50 km/h. Oznacza to, że kierujący pojazdem mechanicznym na obszarze zabudowanym między godziną 05:00 a godziną 23:00 poruszający się z prędkością znacznie ponad wartość 50 km/h ewidentnie popełnia wykroczenie stypizowane przez ustawodawcę w art. 92a Kodeksu wykroczeń, albowiem (co logiczne i oczywiste) nie stosuje się do ograniczenia prędkości określonego ustawą. Mając na uwadze charakter i okoliczności niniejszej sprawy Tutejszy Sąd uznaje, że wina E. B. odnośnie zarzucanego mu wykroczenia przyjmuje postać winy umyślnej (zamiaru ewentualnego), albowiem obwiniony niewątpliwie miał już uprzednio wiedzę, iż we wskazanym miejscu na ulicy (...) ustawiony jest Fotoradar Straży Miejskiej W. (vide: akta sprawy przeciwko obwinionemu o sygn. VI W 3510/12). Podkreślić w tym miejscu należy, iż przyrównanie zdjęć na wydrukach jak na karcie 4 (**zdarzenie z dnia 27 marca 2012 roku**) oraz jak na karcie 6 akt (**zdarzenie z dnia 21 lutego 2012 roku**) pozwala jednoznacznie stwierdzić, że urządzenie rejestrujące fotografuje pojazdy przejeżdżające ulicą (...) (przekraczające dozwoloną prędkość) dokładnie w tym samym miejscu i nawet pod tym samym kątem. Co więcej – obwiniony wprost przyznaje, iż regularnie przejeżdża ulicą (...) i regularnie jest świadkiem dokonywania pomiarów prędkości przez Fotoradar Straży Miejskiej W. (vide: karta 58 akt). Zatem jeżeli E. B. w krytycznym czasie przejeżdżając ulicą (...) miał świadomość dokonywania właśnie w tym miejscu pomiaru prędkości i mimo to nie zwolnił do prędkości dopuszczalnej, to znaczy że co najmniej przewidywał możliwość popełnienia przedmiotowego wykroczenia i po prostu godził się na to.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Rejonowy uznał, iż obwiniony swoim zachowaniem we wskazanym miejscu i czasie wyczerpał ustawowe znamiona czynu stypizowanego przez ustawodawcę w art. 92a Kodeksu wykroczeń. Uznając E. B. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu Sąd Rejonowy wymierzył obwinionemu karę grzywny w wysokości 200 (dwustu) złotych. Kara ta winna być uznana jako w pełni adekwatna do stopnia winy i społecznej szkodliwości wykroczenia będącego przedmiotem postępowania w niniejszej sprawie. Tutejszy Sąd nie widział możliwości odstąpienia od wymierzenia kary bądź poprzestania na zastosowaniu wobec E. B. środków oddziaływania wychowawczego. Taka decyzja Sądu była konieczna. Obwiniony dopuścił się bowiem zarzucanego mu wykroczenia po raz kolejny (nie była to pierwsza tego typu sytuacja) oraz z winy umyślnej, okazując tym samym lekceważenie porządku prawnego. Ponadto jednoznaczne uwagi obwinionego wygłoszone w toku przewodu sądowego odnośnie domniemanego gorszego przeszkolenia funkcjonariuszy Straży Miejskiej W. w zakresie obsługi radarowych mierników prędkości – w porównaniu do funkcjonariuszy Policji (vide: karta 58 akt) są po prostu niestosowne i na pewno nie są przejawem należnego szacunku dla funkcjonariuszy publicznych wykonujących swoje obowiązki służbowe. E. B. powinien zrozumieć i przyjąć do wiadomości, iż funkcjonariusz Straży Miejskiej W. obsługujący urządzenie rejestrujące po prostu tylko i wyłącznie w dobrej wierze wykonuje swoją pracę. Ponadto M. S. dokładnie wyjaśnił, iż Fotoradar dokonuje pomiarów prędkości przejeżdżających pojazdów całkowicie automatycznie, a jego rolą jest tylko odpowiednie ustawienie głowicy rejestrującej i doglądanie pracy tegoż urządzenia. Tutejszy Sąd zważył

także na nagminność wykroczeń przeciwko bezpieczeństwu i porządkowi w komunikacji na terenie miasta W.. Uwzględniono ponadto społeczne oddziaływanie oraz cele zapobiegawcze i wychowawcze orzeczonej kary, które mają stanowić adekwatną względem popełnionego czynu represję wobec sprawcy oraz piętnować w oczach społeczeństwa zachowanie, którego obwiniony w krytycznym czasie się dopuścił.

Orzekając o kosztach postępowania Tutejszy Sąd nie widział żadnych podstaw, aby zwolnić E. B. od obowiązku ponoszenia tychże kosztów – obwiniony jako osoba dobrze sytuowana powinien ponieść wszelkie koszty postępowania w danej sprawie, a przepis art. 624§1 Kodeksu postępowania karnego chociażby z uwagi na społeczne poczucie sprawiedliwości nie może w tejże sprawie znaleźć zastosowania.